

8. märtsil 2006. aastal esitatud hagi — Euroopa Parlament versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-133/06)

(2006/C 108/19)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Parlament (esindajad: H. Duintjer Tebbens, A. Caiola ja A. Auersperger Matic)

Kostja: Euroopa Liidu Nõukogu

Hagejate nõuded

- tühistada EÜ artikli 230 alusel nõukogu 1. detsembri 2005. aasta direktiivi 2005/85/EÜ liikmesriikides pagulasseisundi omistamise ja äravõtmise menetluse miinimumnõuete kohta (⁽¹⁾) artikli 29 lõiked 1 ja 2 ning artikli 36 lõige 3;
- teise võimalusena tühistada direktiiv 2005/85/EÜ täies ulatuses;
- mõista kõik kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Euroopa Parlament esitab oma hagiavalduse toetuseks neli väidet: EÜ asutamislepingu rikkumine, nõukogu pädevuse puudumine kõnealuste sätete kehtestamiseks, olulise menetlusnõude rikkumine ja täpsemalt põhjenduse puudumine vaidlustatud sätete puhul ning lojaalse koostöö kohustuse täitmata jätmine.

Jättes endale õiguse vastu võtta ja muuta konsultatsioonimenetluse teel riikide ühise miinimumnimekirja, mida liikmesriigid käsitavad turvaliste päritoluriikidena ja turvaliste Euroopa kolmandate riikide nimekirja, rikkus nõukogu EÜ artikli 67 lõike 5 esimest taanet, mis näeb ette ülemineku kaasotsustusmenetlusele pärast seda, kui on vastu võetud õigusaktid, milles määratakse kindlaks varjupaiga- ja paguluspoliitikat reguleerivad ühiseeskirjad ja peamised põhimõtted. Nõukogul puudub pädevus kehtestada teiseses õigusaktis õiguslik alus järgnevate teiseste õigusaktide vastuvõtmiseks niivõrd, kuivõrd need ei kujuta endast rakendusmeetmeid.

Pealegi ei ole nõukogu õiguslikult piisavalt põhjendanud seda direktiivi 2005/85/EÜ artikli 29 lõigetes 1 ja 2 ning artikli 36 lõikes 3 sisalduvat seadusandliku pädevuse klauslit, mis kujutab endast oluliste menetlusnõuete rikkumist. Lõpetuseks, nõukogu ei täitnud EÜ artiklis 10 ette nähtud lojaalse koostöö kohustust

Euroopa Parlamendiga, kuivõrd vaidlustatud sätted eiravad Euroopa Parlamendile EÜ asutamislepinguga antud kaasseadusandja rolli ning seda vaatamata 27. septembri 2005. aasta seadusandlikule resolutsioonile, mis võeti vastu kõnealust direktiivi käsitleva konsultatsioonimenetluse raames ja millega parlament juhtis nõukogu tähelepanu sellele küsimusele.

(⁽¹⁾) ELT L 326, lk 13.

8. märtsil 2006 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Kreeka Vabariik

(Kohtuasi C-134/06)

(2006/C 108/20)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: G. Zavvos ja H. Støvlbæk)

Kostja: Kreeka Vabariik

Hageja nõuded

Hageja palub Euroopa Kohtul:

- tuvastada, et kuna Kreeka Vabariik ei võtnud vastu veterinaaride kutseala käsitlevaid vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. mai 2001. aasta direktiivi 2001/19/EÜ, millega muudetakse nõukogu direktiive 89/48/EMÜ ja 92/51/EMÜ kutsevalifikatsiooni tunnustamise üldsüsteemi kohta ja nõukogu direktiive 77/452/EMÜ, 77/453/EMÜ, 78/686/EMÜ, 78/687/EMÜ, 78/1026/EMÜ, 78/1027/EMÜ, 80/154/EMÜ, 80/155/EMÜ, 85/384/EMÜ, 85/432/EMÜ, 85/433/EMÜ ja 93/16/EMÜ, mis käsitlevad üldõdede, hambaarstide, veterinaaride, ämmaemandate, arhitektide, farmatseutide ja arstide kutsealadid (⁽¹⁾), täitmiseks või vähemalt ei ole komisjoni neist teavitanud, siis on Kreeka Vabariik rikkunud selle direktiivi artiklist 16 tulenevaid kohustusi;
- mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Käesoleval juhul sätestab direktiivi 2001/19/EÜ artikli 16 lõige 1, et liikmesriigid jõustavad käesoleva direktiivi järgimiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid enne 1. jaanuari 2003 ning teatavad sellest viivitamata komisjonile.

Komisjon tuvastas, et Kreeka Vabariik ei ole siiani võtnud veterinaaride kutseala käsitlevaid vajalikke meetmeid.

(¹) EÜT L 206, 31.7.2001, lk 1; ELT eriväljaanne 05/04, lk 138

Roderich Weissenfelsi 10. märtsi 2006. aasta apellatsioonkaebus Esimese Astme Kohtu 25. jaanuari 2006. aasta otsuse peale kohtuasjas T-33/04: Roderich Weissenfels versus Euroopa Parlament

(Kohtuasi C-135/06 P)

(2006/C 108/21)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Roderich Weissenfels (esindaja: advokaat G. Maximini)

Teine menetlusosaline: Euroopa Parlament

Hageja nõuded

1. Tühistada Esimese Astme Kohtu (esimene koda) 25. jaanuari 2006. aasta otsus kohtuasjas T-33/04 (¹): Roderich Weissenfels v. Euroopa Parlament, kuulutatud 31. jaanuaril 2006;
2. tühistada kostja 26. juuni 2003. aasta otsus, millega vähendati hagejale personalieeskirjade artikli 67 lõike 3 alusel antava kahekordse lapsetoetuse summat tema pojale Frederik'ile mujalt makstava raske puudega isikule ettenähtud eritoetuse võrra;
3. tühistada kostja vaikimisi tehtud otsus, millega lükati tagasi hageja 4. juuni 2003. aasta taotlus jätta hagejale minevikus ebaõigesti saadud kahekordne lapsetoetus;

4. tühistada kostja 28. aprilli 2004. aasta otsus, millega loeti hageja pojale Frederik'ile mujalt makstava raske puudega isikule ettenähtud eritoetus "samalaadseks toetuseks" personalieeskirjade artikli 67 lõike 2 tähenduses nagu hagejale võimaldatud kahekordne lapsetoetus;

5. mõista kostjalt hageja kasuks välja kahju (teise võimalusena: seadusliku intressi ulatuses), mis tuleneb alates 1. detsembrist 1998 osaliselt kinnihoitud palgast kahekordse lapsetoetuse kujul;

6. mõista nii Euroopa Kohtus kui Esimese Astme Kohtus tekkinud kohtukulud, samuti hageja tehtud vajalikud kulused välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hageja väidab oma apellatsioonkaebuses, et Esimese Astme Kohus on rikkunud protsessinorme, kuna vaidlustatud otsuses ei ole õigesti hinnatud hageja nõudeid ning õigusvastaselt on piiratud hageja nõudeid. Esimese Astme Kohtu hinnang, mille kohaselt esitati kahju hüvituse nõue ainult hageja vastuväidetes, on õiguslikult väär, kuna asjaomast esialgset nõuet hagiavalduses tuleb oma sisult käsitleda kahju hüvitamise nõudena.

Esimese Astme Kohus ei uurinud kõnealuste toetuste samasust, mis on personalieeskirjade artikli 67 lõike 2 rakendamise eelduseks, formaalselt ning jättis selle sisuliselt tähelepanuta. Formaalsest küljest ei saa olla tegemist "samalaadse toetusega", kuna Luksemburgi eritoetus ei ole seotud töösuhtega. Sisuliselt tuleb arvestada mõlema toetuse eesmärkide erinevust: kui personalieeskirjade artikli 67 lõike 3 kohaselt on toetuse saamise õigus hagejal iseenda tegevuse hõlbustamiseks — sõltumata oma elukohast —, siis õigus saada eraldiseisvat Luksemburgi eritoetust on üksnes õigustatud isikul — ehk hageja pojalt — iseenda vajadusteks seni, kuni ta elab Luksemburgis.

Seega on personalieeskirjade artikli 67 lõike 2 kohaldamine väljastatud, kuna ei formaalselt ega sisuliselt ei esine kahekordselt makstud samalaadset toetust asjaomase ühenduse õiguse tähenduses. Esimese Astme Kohtu vastupidine seisukoht on ühenduse õigusega vastuolus.

(¹) EKL C 74, lk 18.